

s-a văzut că acești fii considerați a fi aleși pentru răspândirea bunului miros al lui Iisus, s-au îndepărtat de căile dreptății, pe când oamenii din lume L-au slujit pe Dumnezeu mai cu credință. Și astfel cei dintâi Îl mint pe Dumnezeu și îmbătrânesc în Biserică fără să câștige adevăratele virtuți. Despre ei s-ar putea spune că a profețit psalmistul că se clatină în calea lor, și sunt în mare pericol de a cădea sau mai exact, răceala credinței lor, slăbiciunea lor, patimile, interesele și pretențiile lor îi pun în afară de căile mântuirii; și am văzut suflete credincioase care lucrau pietatea și erau dedate rugăciunii“ (**Gherasim Timuș**, *op. cit.*, p. 312).

Vers. 50: „Viu este Domnul și binecuvântat este Dumnezeul meu și să se înalțe Dumnezeul mântuirii mele“.

Din contextul psalmului se detașează cu claritate ideea centrală ce se focusează pe aceea că toate realizările omului pe pământ și implicit salvarea din numeroasele încercări ale vieții vin numai de la Dumnezeu, iar aceasta nu pentru că omul ar merita-o cumva, ci numai pentru că El este bun. Prin urmare toate binecuvântările de care ne vorbește psalmistul, ce s-au succedat într-un perpetuu crescendo, se explică prin aceea că Dumnezeu în care și-a pus încrederea este un Dumnezeu viu care lucrează în favoarea celor dragi Lui. Expresia „Viu este Domnul“ apare de nenumărate ori în cărțile Vechiului Testament (I Regi 17, 26, 36). Aceste cuvinte erau foarte mult utilizate în vechile formule de jurământ ale fiilor lui Israel, cu scopul de a-și mărturisi credința în Dumnezeu, pe de o parte, iar pe de alta, ca cel ce se jura să fie cât mai convingător pentru cel înaintea căruia își presta jurământul. Altfel spus, cel ce presta jurământul voia să dea un plus de garanție că cel ce crede într-un Dumnezeu viu, nu poate spune decât adevărul. Formula de jurământ nu exprima doar o garanție în plus pentru veridicitatea jurământului, ci era totodată și un fel de mărturisire de credință dimpreună cu preaslăvirea lui Dumnezeu. Prin cuvintele

„Dumnezeu este viu“, cel care le pronunța mărturisirea că Domnul în care crede este un Dumnezeu Personal, adevărat și viu care se deosebește radical de divinitățile din Canaan considerate de acei locuitori păgâni ca deținând controlul asupra naturii. Ori se știe că unele dintre acele divinități erau supuse aceluiași legi ca natura însăși, pe care deși se pretindea că o controlau totuși mureau și ele odată cu natura și renășteau împreună cu ea. Ori Dumnezeu nu se schimbă odată cu anotimpurile și nici nu-și ia vreodată vorba înapoi. O spune categoric și profetul: „Nu ești Tu oare din străvechile vremuri, Domnul Dumnezeu meu, Sfântul meu? Tu care nu poți muri!“ (Avacum 1, 12). Se afirmă deci că Dumnezeu este viu în comparație cu dumnezeii idolatri care erau morți (I Regi 17, 26, 36; Ieremia 10, 10). Nu aveau cum să fie vii devreme ce erau confecționați în chip de statui reprezentând chipuri umane sau zoomorfe, și aveau ochi și urechi, totuși nefiind ființe nu aveau cum să vadă și nici să audă (Isaia 44, 9) aceia mint, însă nu pentru că ar vorbi căci se spune despre ei „că au gură dar nu vorbesc“ și mai ales se spune despre ei că sunt și mincinoși și dezamăgitori (Ieremia 10, 14). Subliniem că minciuna nu o proferau ei înșiși, ca unii care erau din materie inertă, ci o răspândeau înșiși creatorii lor care-i păcăleau pe închinători afirmând că au putere de a face minuni și de a ține sub control elementele naturii, cu scopul vădit de a-și vinde mai ușor marfa. Spre deosebire de păgânii idolatri care se închinau unor obiecte, credincioșii evrei își pun încrederea exclusiv în Dumnezeul cel viu (Psalmul 83, 2; Iov 19, 25-27) fiindcă au văzut că El singur este izvorul vieții (Psalmul 36, 10; vezi și: **Daniel Bach**, *Dieu dans l’Ancien Testament*, în *Dictionnaire Encyclopedique de la Bible*, p. 355). Credinciosul evreu avea convingerea că adorând un Dumnezeu viu, cât timp omul era și el viu, putea fi scăpat din numeroasele primejdii ale vieții, iar după trecerea de aici îl putea scoate din temnițele iadului, adică din ghearele morții veșnice.

Și totuși în acest verset textul ebraic, în loc de cuvintele: „Și

binecuvântat este Dumnezeu meu“ zice: „Binecuvântată este stânca mea“, și tot așa zic și celelalte traduceri realizate după acel text. Desigur nu este extrem de importantă această subliniere, dar nici n-o putem ignora, mai ales plecând de la premiza că unii creștini mai pot lectura psalmii și după alte traduceri, și găsim că este bine să fie pe deplin edificați asupra textului în sine. Psalmistul vorbește la modul figurat numindu-L pe Dumnezeu „Stânca poporului Său“ (Deuteronomul 32, 4). Epitetul sau numele de „stâncă“ este folosit pentru Dumnezeu ca să simbolizeze stabilitatea și permanența celor ce a făgăduit lui Israel, în cadrul legământului de pe Sinai. Ori de câte ori se vorbește despre Dumnezeu numindu-L stâncă vrea să scoată în relief și totala nestatornicie a poporului Său (**Peter Craigie**, *op. cit.*, p. 430). Cei din neamul poporului ales știau foarte bine ce voiau să spună cuvintele: „Dumnezeul meu este stânca mea“ (I Regi 2, 2; Psalmi 18, 14; 28, 1; 62, 2; 73, 26; 78, 35; Isaia 17, 10; 44, 8), adică cel care se încrede în ajutorul Lui nu va fi dezamăgit, ci se va afla întotdeauna în siguranță, asemenea unui naufragiat care nu are a se mai teme de vreo furtună, ori de furia valurilor mării, după ce a aflat refugiu pe o stâncă înaltă de pe un munte. Sfântul Pavel, ca iudeu convertit la credința în Hristos, zice că pentru noi creștinii, El trebuie să fie stânca noastră în care avem stabilitatea și certitudinea mântuirii (I Corinteni 10, 4). În încheierea versetului, psalmistul adaugă că pentru garanția pe care i-a oferit-o și i-o mai oferă încă în viață, Dumnezeu trebuie să fie preaslăvit de către toți muritorii de pretutindeni căci aceasta vor să spună vorbele: „Slăvit să fie Dumnezeuul mântuirii mele!“ Evident să fie slăvit și de alții, iar nu cum se spune în unele traduceri. „Să se înalțe Dumnezeuul mântuirii mele“, ca și cum cineva I-ar da Lui această poruncă. În vorbele de mai sus unii Părinți ai Bisericii afirmă că David L-ar îndemna pe Hristos să se înalțe la ceruri, ca după ce va ajunge acolo să trimită Apostolilor, care urmau să meargă și să propovăduiască Evanghelia, pe Mângâietorul (vezi: *Psaltirea în tâlcuirile Sfinților*